

"I like the personal, it just doesn't have to be my own"

“(...)And to further assist in the obliteration of the super-ego’s control, shopping malls – in but one example – stun-gun us with warmly disorienting muzak, artificial-natural lighting schemes and plant-life, confusing floor plans, illogical parking structures, piped-in aromas, waterfalls, etc., **and in this dizzying state, we are ready to shop, to take on the new identities of surfers, mountain climbers, rugby players, rap stars, or French school children.**”

(Robert Fitterman: [Identity Theft](#), fremhævelse af mig)

“Her uddeles identiteter som om det var lige meget”
(Péter Urfi, egen oversættelse)

Fotografi © Agnes Grelinger

Alt er muligt denne aften. Fest med pop-up queer performancer. På en festival, der ikke er en festival. Vi er på Prags Have 43, den gamle LAK-fabrik, hvor LAK lydkunsthøjsfest plejer at foregå, blandt andet, et bygningskompleks med kunstgalleri, cirkus- og tømmerværksted, byhave med kyllinger og design drivhus og meget mere. Det er dog ikke den bedst isolerede – og bortset fra kulden kommer der heftige regndråber ind, så vi kan snart føle os i Venedig.

"Sidste år blev vi også oversvømmet," siger den maya-ansigtede arrangør, Luis, mens han skyer vandet og springer som en antilope i hans lyserøde skotske tøjsæt. Han snakker nogle gange spansk og nogle gange engelsk til mig, afhængig af hvor forvirret han er. Han blander mig først med min svenske dobbeltgænger, men det er han ikke den eneste, der gør, det gør selve svenskeren også. Som sagt, alt er muligt denne aften.

Fotografi © Agnes Grelinger

Jeremy Nelson (anden arrangør) underholder/ Fotografi © Agnes Grelinger

De første performere er en pigeduo i klovnekostumer. Musikken og teksten skaber idyllisk søndagsstemning. Teksten fortæller, hvordan man kan være en perfekt husmor, en model for amerikanske kvinder i 50'erne. De to piger begynder på en leg, hvor de bevæger sig, mens deres ryg berøres, og mens de filosoferer. I wonder... – starter de hver sætning med, og de improviserer diverse ting: både tætte (konkrete ting her og nu) og fjerne (om abstrakte ting), både om sig selv og om den anden eller om samfundet i det hele taget. Spørgsmålene er nogle gange surrealistisk (I wonder if I can teach my chicken to pick up the newspaper for me), nogle gange banale, nogle

gange reflekterende om opfattelse af race, alder og køn (I wonder if I should become pregnant soon at my age). Det er lidt skiftende, hvor meget improvisationen lykkes. Nogle gange kan de godt give slip og bare køre associationer, men nogle gang kommer selvhæmninger, hvor associationerne desværre ikke folder sig ud. Så vidt jeg ved, handler "teknikken" (snak under bevægelse) netop om at frigøre tankerne, men det er nok sværere at opnå, end man tror.

Fotografi © Agnes Grelinger

Deres konstante refleksion og dilemmaer minder mig om et digt af Palle Sigsgaard, hvor en kvinde filosoferer omkring, hvordan hun burde være: både i forhold til de mest enkle, praktiske ting, men også i forhold til sine værdier og sin relation til andre mennesker. Ikke fordi mændene ikke også er udsat for alle mulige krævende forventninger, men historisk-kulturelt er kvinderne i højere grad nødt til at overveje deres handlinger, da de starter fra en værre position end mændene i forhold til andres bedømmelse.

Den anden performance er virkelig pop-up, da det begynder midt blandt publikum frem for på scenen. En pige med kaninmaske. Latterlig og skræmmende samtidig. Hun kigger bare længe ind i øjnene på en. Hun går bag en sofa og kun hendes ører kan ses og deres skygge. Det er uhyggeligt og absurd.

Fotografi © Agnes Grelinger

En pige i skoleuniform dukker op. Hun opdager ikke kaninen, så hun danser frit og graciøst. Begge to danser de til en let sommersang, indtil pigen opdager kaninen og løber skrigende væk. Stemningen skifter igen til at være skrækkelig. Kaninen står stille, mens der spilles skiftevis truende musik og seriøs tekst fulgt af kunstig latter. Der er også lidt Hitchcock over det og en forvirrende komisk-frygtelig stemning. Der er også noget queer, noget mismatch i at kombinere de to vildt forskellige elementer (glade og frygt).

Da pigen dukker op igen, er hun mere flirtende og ret selvsikker, men samtidig graciøs og præcis i sine bevægelser. Kaninens bevægelser er til gengæld klodsede, langsomme, tunge og besværede. De danser en duo, hvor kaninen vulgært prøver at lægge an på pigen, men den er for klodset til, at det kan lykkes. Koreografien gentages igen og igen i gradvis højere tempo. Pigen får kaninens maske på, og de interagerer med publikum. Pladen skifter til noget, der ligner Elvis Presley. Pigen danser kaninen væk fra publikum.

Pigen er på scenen og lipsinger Tarantinos særlig æstetik (ironisk action film) – passer ret godt til performancen i det hele taget. Her kan vi også nævne Anders Thomas Jensens film, I Kina spiser de hunde, som også er lavet i samme ånd. Pigen står stille, hvor ekskaninen danser retsløs, rå og vulgært. Performancen slutter med, at pigen og kaninen nusser.

Den tredje performance foregår på scenen igen. En drag queen i geometrisk-futuristisk kjole med isdronningfarver – samme tema går igennem i makeup og hår. Hun er en diva, utilgængelig, uopnåelig, overvældende. Hun leger med publikum, som en kat leger med musen. Hun får det præcis, som hun vil have det: ovation og begejstring. Det hele er meget amerikansk med alt den spectacular-spectacular show business.

Fotografi © Agnes Grelinger

Hun bruger pole dance/dance hall elementer i hendes dans, og selvom hun er majestætisk, mindsker hendes skulderkrumning hendes graciøsitet. Mine venner mener, at det er netop dét, der gør hende autentisk og personlig.

Der er en lille pause efter den første sang, “You know, I can’t perform in the same dress twice”. Mens vi venter, underholder en grøn pige os, hvis superpower ligger i, at hun kan stå på et ben i lang tid trods alt forstyrrelser. Publikum opfordres til at få den grønne pige ud af balance uden at røre ved hende. Vi prøver hårdt, men det lykkes ikke, ungerne vælger at lave selfies / groupies i stedet for.

Fotografi © Agnes Grelinger

Fotografi © Agnes Grelinger

Drag queenen kommer på scenen igen, denne gang i gothic outfit, som gør hende mindre uopnåelig og mere legende. Hun er stadigvæk magtfuld, hun beder den lækreste dreng om at hente en stol for hende til hendes dans. Hun danser erotisk og begynder at tage sit tøj af. Hun beder publikum om at give lyd, hvis de godt kan lide det, de ser. I begyndelsen er der stor entusiasme og vild stemning. Men hvor stemningen normalt ville nå højdepunktet, nemlig når stripperen begynder at tage BH'en af, da vender det hele 180 grader. Der er nemlig dér, rollen slutter, hvor de biologiske forudsætninger begrænser identitetens udfoldelse. Hun begynder gradvis at blive til en mand. Ovationen bliver til stilhed, entusiasme til tristhed. Der spilles en feministisk slam poetry af Madiha Bhatti.

Hvor kvinde-jeg'et var magtfuld, er mande-jeg'et meget skrøbeligt. Han bliver nøgen foran os både kropsligt og psykisk. Som afslutning på ritualet tørrer han makeuppen af, han smider masken væk, personaen væk.

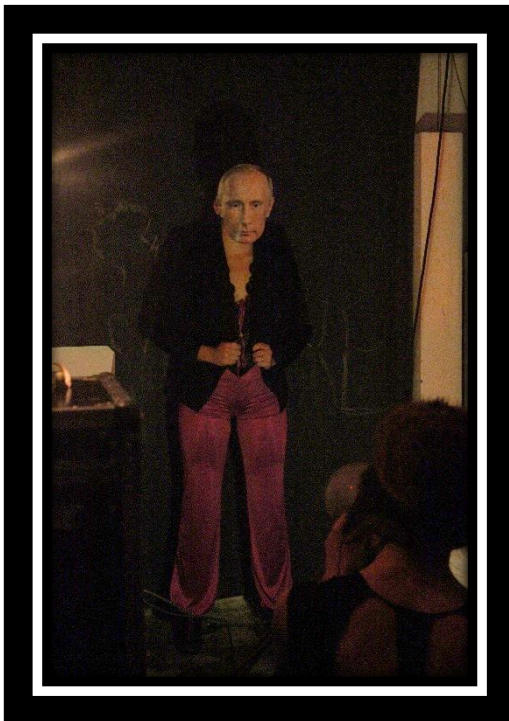
En tragisk historie om en, der ville flyve, men hvis vinger er blevet skåret væk.

Fotografi © Agnes Grelinger

Fotografi © Agnes Grelinger

Queer Putin /Fotografi © Agnes Grelinger

Den fjerde performance dukker op ved siden af baren. En lav figur med kæmpe Putin-maske og jakkesæt på. Allerede kroppens proportioner (hvor nakken forsvinder) gør kroppen til queer, men også kontrasten mellem den kvindelige krop og det mandlige ansigt. Putin på en Queer (ikke-)festival er i sig selv sarkastisk. Og bevægelsen latterliggør Ruslands præsident yderligere. Bevægelserne er langsomme, isolerede, successive og ret små. Det hele er surrealistisk og giver indtrykket af en amatør Java-animation. Masken tillader kun at se et af performerens øjne. Det er den eneste, der blinker, som forstærker vores følelse af skævhed. Han (hun?) danser en komisk dans, fx charleston og 80'er disco. Men det overordnede indtryk af performance er tættere på en følelse af ækelhed, morsomhed og medynk med Putin.

This is not a festival/Fotografi © Agnes Grelinger

Den femte performance er igen på scenen. Halvdukke-halvmenneske, eller en slags siamesertvilling. Mennesker er i baggrunden, men han bevæger dukken. Dukken er grotesk og deformeret. Hun er glamourøs og grotesk samtidig. Sexy og vulgær. Enormt frastødende og ulækker, men også tiltrækkende. Hun begynder at synge, men der kommer lige pludselig en mands stemme ud af hendes mund. Hun opdager sin skygge. Den side af sig selv, som hun har undertrykt. Den vil nu tage hævn og dræbe dukken. Det kan minde os om *The Picture of Dorian Gray* af Oscar Wilde eller *The Nightmare* af Mihály Babits. Situationen virker absurd, og den forstærkes med absurde elementer, fx at dukken bøvser en pistol ud, som hun snart bliver skudt med. Men ved at dræbe dele af selvet, bliver resten også paralyseret, og til sidst dør det også. Da performance slutter, bukker mennesket og dukken sammen som en uopdelelig enhed.

Luis er i panik og leder efter folk med både kamera og internetadgang. Der er en Skype-performance tilbage, men det kan ikke lade sig gøre på grund af vandskade, og han har brug for bevis på det over for performeren. Det ender med, at performance alligevel kan lade sig gøre. Hvordan, ved jeg ikke, spørg ikke, det er ikke en festival.

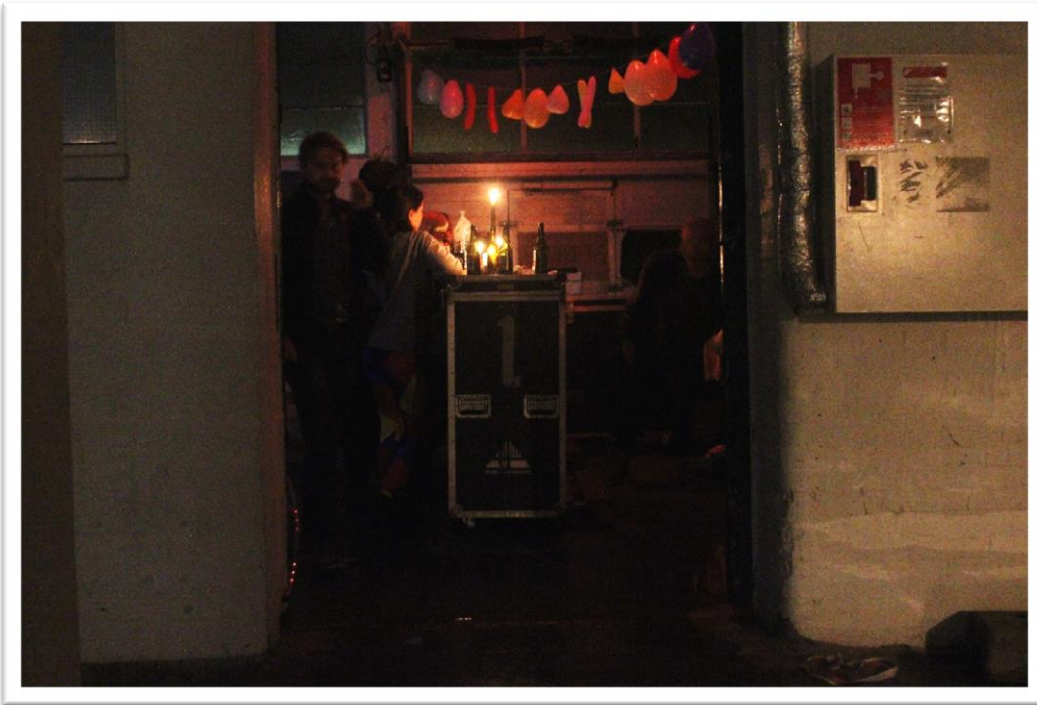
This is not an IKEA catalogue/ Fotografi © Agnes Grelinger

I denne performance er vi forbundet med en mand gennem Skype, og han er projekteret på en skærm på væggen. Det er lige som en meditation: Han giver os instruktioner og gentager dem igen og igen, som et mantra. Vi får makeup sæt uddelt af Luis, og vi skal lukke vores øjne og bare bruge de forskellige farver. Da der ikke er så mange sæt, er vi nødt til at samle os i grupper, så performancen er ikke bare interaktiv, men skaber også mindre fællesskaber indenfor det store. Jeg er virkelig dårlig til at lægge make-up på, og håber at jeg ikke vil se helt åndsvagt ud bagefter. Min veninde beroliger mig. Uanset hvad: performancens fokus ligger i sanseoplevelsen: sansning af berøring af øjenlåg med fingrene. Vores hud der er nemlig meget sensitiv. Performancen fortsætter med at udforske vores sanser: hver gruppe får en pose toastbrød og noget peanutbutter. Vi skal smørre brødet og spise det med lukkede øjne. Siden sommeren har jeg haft lyst til at spise peanutbutter, da det stod på min mors hylde i Ungarn og kiggede på mig hver gang, jeg åbnede skabet. Men jeg ikke vil

Med vores guru/ Fotografi © Agnes Grelinger

åbne det, fordi jeg var bange for enten at spise for meget af det, eller at skulle smide det væk. Jeg er blevet udsat for peanutbutter-forfriskelser også dagene inden ikke-festivalen, så det var faktisk en stor frigørelse, at jeg fik lov til at spise det. Peanutbutter (eller måske alle fødevarer) er en ting, man altid burde spise med lukkede øjne. Det har denne mærkelige konsistens, som klistrer munden lidt sammen, så man begynder faktisk at sutte på det. Det alt for bløde og søde franskbrød falder sammen ved det mindste tryk, lige som et papirskib af vandet, så der er perfekt kontrast mellem brødets tilgivende/opgivende tekstur og peanutbutterets aggressive tekstur.

Fotografi © Agnes Grelinger

Publikum består mest af folk, jeg har mødt til danseworkshoppene i forbindelse med ikke-festivalen eller fra anden dansetræning fx.. Det er meget nyttigt på dansegulvet, da folk er engagerede og laver frie, kreative bevægelser, så energiniveauet er højt. Det erfarer jeg også sidste år, da Mute Comp. arrangerede en performance + fest event på Teaterøen.

Dj-erne er generelt gode til at fange os med musikken. Min veninde er dog ret træt og er ved at tage hjem, men så begynder dj-en at spille balkan beats, og vi går amok. Vi er kun tre mennesker på gulvet, allesammen ungarere, og vi nyder sangene helt vildt. Jeg improviserer falske folkedanse. Det er åbenbart noget, jeg er god til, da jeg efter en RUC-fest fik megen ros for det og blev bedt om at lære andre det. Dilettantisme er den nye sort anyways, især i performancekunst. Eller skal vi kalde det for naiv dans på lignede med naivt maleri? Hvad der kan betragtes som dans, er en anden historie, og den bliver fortalt en anden gang.*

*Referencer til en ofte brugt sætning i [Den uendelig historie](#) af Michael Ende.

Billeder af taget af Agnes Grelinger: grelagi@gmail.com